

Slujba de pastor

Slujba de pastor

in lumina textului biblic din Ezechiel 34

Introducere

Despre ce este vorba

Aproape ca nu exista un tablou mai expresiv al dragostei si al purtarii de grija a Domnului Isus pentru ai Sai, ca tabloul Pastorului cel bun. David, inspirat de Duhul Sfant, a scris, cu mai mult de 2.500 de ani in urma, cuvintele: „Domnul este Pastorul meu: nu voi duce lipsa de nimic“ (Psalm 23.1); de atunci, milioane de credinciosi au facut aceeasi experienta aducatoare de bucurie.

O turma de oi impreuna cu pastorul ei este intotdeauna o imagine placuta. Pastorul vegheaza asupra turmei, o ocroteste, procura hrana, da directia de deplasare si o conduce. Toata purtarea sa de grija este indreptata asupra turmei. Dumnezeu foloseste in Cuvantul Sau acest tablou usor de inteles si care se intipareste usor in minte, ca sa ne dea o lectie. Aceasta lectie merge in doua directii: 1. Dumnezeu doreste sa ne arate ceea ce este Domnul Isus pentru noi. Ca „Pastorul cel bun“, El Si-a dat viata pentru noi (Ioan 10.10-11). Ca Pastorul cel mare“, El Se ocupa in prezent de noi (Evrei 13.20-21). Noi, credinciosii, suntem oile Sale, pe care le iubeste si le ingrijeste pana in clipa cand Se va arata ca „Mai-Marele Pastor“ (1 Petru 5.4). El este „Pastorul si Supraveghetorul“ sufletelor noastre (1 Petru 2.25) si putem spune impreuna cu psalmistul Asaf: „Si noi, poporul Tau si turma pasunii Tale, iti vom multumi pentru totdeauna“ (Psalm 79.13). Este minunat sa ai un astfel de Pastor; avem deci motive sa-L glorificam pe Domnul nostru!

2. Dumnezeu doreste sa ne arate ce asteapta El de la noi. Domnul Isus este Pastorul, El este unic si incomparabil, dar si noi putem sa facem o slujba de pastor. El este modelul nostru, pe care incercam sa-L imitam, preocupandu-ne cu fratii si surorile noastre, avand acelasi mod de gandire ca si El. Petru a primit o insarcinare tripla de la Domnul: „Paste mieluseii Mei, pastoreste oile Mele, paste oile Mele!“ (Ioan 21.15-17).

Cativa ani mai tarziu, Petru ii indemna pe batrani: „Pastoriti turma lui Dumnezeu care este intre voi“ (1 Petru 5.2). Si apostolul Pavel s-a exprimat asemanator cand amintea batranilor din Efes sa aiba grija de ei insisi si de toata turma „in care v-a pus Duhul Sfant supraveghetori, ca sa pastoriti Adunarea lui Dumnezeu“ (Fapte 20.28).

Dragostea fata de Domnul Isus sta la baza acestei slujbe de pastor. Cand Domnul i-a dat lui Petru lucrarea de ingrijire a mieluseilor si a oilor, a pus-o in legatura cu acea tripla intrebare patrunzatoare, cu privire la dragostea lui fata de Domnul. In afara de aceasta, acest text din Scriptura arata clar ca slujba de pastor include doua lucrari mari de baza: a paste si a pastori. A paste inseamna in primul

rand sa te ingrijesti de hrana necesara. A pastori are ca si gand de baza calauzirea, ingrijirea si ocrotirea.

O lucrare pentru fiecare

O comparatie exacta a textelor mai sus mentionate ne arata ca lucrarea de pastor merge in doua directii. Pe de o parte este vorba despre mielusei si oi, care trebuie pascute si pastorate, iar pe de alta parte este vorba despre turma. Cand vorbim despre mielusei si oi, ne gandim la fiecare credincios in parte, dar cand este vorba despre turma, ne gandim la toti rascumparatii, adica la Adunarea lui Dumnezeu. Exista o slujba de pastor atat pentru persoane individuale, cat si in adunari locale.

Astfel, slujba de pastor nu este limitata numai la cei care au primit un dar special de pastor (Efeseni 4.11) sau la cei care intr-o adunare locala poarta o responsabilitate speciala si fac lucrarea unui batran, ci slujba de pastor in sensul cel mai larg este o lucrare pentru fiecare dintre noi. Desigur, Dumnezeu Se adreseaza in mod deosebit celor care preiau responsabilitatea intr-o adunare locala, dar El Se adreseaza si celor care, de exemplu, au raspundere fata de proprii lor copii.

De fapt, si copiii sunt o parte a turmei lui Dumnezeu. Ei sunt acei „mielusei“ care trebuie pascati. Aceasta lucrare este mai intai sarcina parintilor, dar este si lucrarea tuturor care se ingrijesc de copii si tineri, de cei de curand veniti la credinta etc. Intr-un fel sau altul, toti suntem chemati sa ne preocupam de altii, avand felul de gandire al Marelui nostru Pastor.

Un text biblic de actualitate

Sa urmarim in continuare acest gand. Luam ca baza un text vechi, dar totusi foarte actual din profetul Ezechiel care ne avertizeaza pe de o parte, iar pe de alta parte ne indeamna. Avertizarea consta in aceea ca ne arata ce nu trebuie sa facem. Indemnul consta in a avea inaintea ochilor exemplul pozitiv al Domnului Isus. El este si in acest caz modelul cel mare, pe care vrem sa-L urmam.

In Ezechiel 34, Dumnezeu vorbeste prin profet catre poporul Sau, respectiv catre conducatorii poporului, care erau in acelasi timp si pastorii lui:

„Si cuvantul Domnului a fost catre mine, zicand: Fiu al omului, profeteste impotriva pastorilor lui Israel, profeteste si spune-le lor, pastorilor: Asa zice Domnul Dumnezeu: «Vai de pastorii lui Israel care se pasc pe ei insisi! Nu trebuie pastorii sa pasca turma? Voi mancati grasimea si va imbracati cu lana; injunghiatii pe cele ingrasate, dar turma n-o pasteti. Pe cele slabe nu le-ati intarit, nici nu le-ati vindecat pe cele bolnave; si n-ati legat ce era frant, nici n-ati adus inapoi ce era alungat, nici n-ati cautat ce era pierdut, ci le-ati stapanit cu asprime si cu strictete. Si ele s-au imprastiat, pentru ca nu era niciun pastor; si au ajuns mancare pentru toate fiarele campului si s-au imprastiat. Oile Mele au ratacit pe toti muntii si pe orice deal inalt si oile Mele s-au imprastiat pe toata fata pamantului si n-a fost nimeni care sa cerceteze sau care sa le caute.»

De aceea, pastorilor, ascultati cuvantul Domnului: «Viu sunt Eu», zice Domnul Dumnezeu, «cu adevarat, fiindca oile Mele au ajuns de prada si oile Mele au ajuns mancare pentru orice fiara a campului, pentru ca nu era niciun pastor, si pastorii Mei nu cautau oile Mele, ci pastorii se pasteau pe ei insisi si nu pasteau oile Mele», de aceea, pastorilor, ascultati cuvantul Domnului! Asa zice Domnul Dumnezeu: «Iata, sunt impotriva pastorilor! Si voi cere oile Mele din mana lor si voi face sa inceteze sa mai pasca turma, ca pastorii sa nu se mai pasca pe ei insisi; si voi scapa oile Mele din gura lor, ca sa nu mai fie hrana pentru ei.»

Pentru ca asa zice Domnul Dumnezeu: «Iata, Eu Insumi, chiar Eu voi cauta oile Mele si le voi ingriji. Ca un pastor care isi ingrijeste turma in ziua cand este printre oile sale imprastiate, asa voi ingriji Eu oile Mele si le voi scapa din toate locurile in care au fost imprastiate in ziua cea innorata si intunecata. Si le voi scoate dintre popoare si le voi aduna din tari si le voi aduce in tara lor; si le voi paste pe muntii lui Israel, langa rauri si in toate partile locuite ale tarii. Le voi paste in pasune buna si stana lor va fi pe muntii cei inalti ai lui Israel. Acolo se vor odihni in staul bun si vor paste intr-o pasune grasa pe muntii lui Israel. Eu Insumi voi paste oile Mele si Eu le voi face sa se odihneasca», zice Domnul Dumnezeu. «Voi cauta pe cea pierduta si voi aduce inapoi pe cea alungata si voi lega pe cea ranita si voi intari pe cea bolnava; dar voi nimici pe cea grasa si pe cea tare; le voi paste cu judecata.

Si cat despre voi, turma Mea», asa zice Domnul Dumnezeu: «Iata, voi judeca intre oaie si oaie, intre berbeci si intre tapi. Este prea putin lucru pentru voi ca ati mancat pasunea cea buna, iar restul pasunilor voastre l-ati calcat cu picioarele voastre? Si ati baut din apele linistite, iar pe cele ramase le-ati tulburat cu picioarele voastre? Si oile Mele mananca ce ati calcat voi cu picioarele voastre si beau ce ati tulburat voi cu picioarele voastre!»

De aceea, asa le zice Domnul Dumnezeu: «Iata, Eu Insumi voi judeca intre oaia cea grasa si oaia cea slaba. Pentru ca loviti cu coasta si cu umarul si impungeti cu coarnele voastre pe toate cele slabe pana le imprastiatii peste tot; Eu voi salva oile Mele, ca sa nu mai fie de prada, si voi judeca intre oaie si oaie.

Si voi ridica un singur pastor peste ele, si el le va paste – chiar pe robul Meu David. El le va paste si va fi pastorul lor. Si Eu, Domnul, le voi fi Dumnezeu, si robul Meu David, o capetenie in mijlocul lor. Eu, Domnul am vorbit! Si voi face un legamant de pace cu ele si voi face sa inceteze din tara fiarele salbatice; si vor locui in siguranta in pustiu si vor dormi in paduri. Si le voi face, pe acestea si imprejurimile dealului Meu, o binecuvantare; si voi face sa cada ploaia la timpul ei; vor fi ploi de binecuvantare. Si pomul de pe camp isi va da rodul si pamantul isi va da venitul. Si ei vor fi in siguranta in tara lor si vor cunoaste ca eu sunt Domnul, cand voi sfarama legaturile jugului lor si-i voi scapa din mana celor care i-au tinut in robie. Si nu vor mai fi de prada natiunilor, nici fiarele pamantului nu-i vor manca; si vor locui in siguranta si nimeni nu-i va inspaimanta. Si le voi ridica un vlarstar de renume si nu vor mai fi mistuiti de foame in tara, nici nu vor mai purta rusinea natiunilor. Si vor cunoaste ca Eu, Domnul Dumnezeu lor, sunt cu ei; si ei, casa lui Israel, sunt poporul Meu», zice Domnul Dumnezeu. «Si voi, oile Mele, turma pasunii Mele, sunteti oameni; si Eu sunt Dumnezeul vostru», zice Domnul Dumnezeu.“

Fundalul profetic

Înainte de a aplica acest text asupra noastră, vrem să vedem importanța profetică a acestui capitol. Acest lucru este necesar pentru a nu ajunge la concluzii false în aplicarea textului.

Ezechiel 34 este prima mare profetie, pe care Dumnezeu a dat-o profetului după ce a prezis căderea Ierusalimului (33.21). Dumnezeu demască în acest capitol, pe de o parte, activitatea conducătorilor falși ai poporului. Pe de altă parte, mesajul profetului este un mesaj de îmbărbătare, deoarece îndreaptă privirea spre adevăratul Pastor, care va da poporului său liniște și pace. Capitolul poate fi împărțit în patru părți:

Prima parte (versetele 1-6): Primele șase versete vorbesc despre lucrarea rea, pe care o fac pastorii falși, precum și despre neglijarea a ceea ce trebuiau să facă. Ei sunt caracterizați prin egoism și iubire de sine. Ei nu urmăresc prosperitatea turmei, ci foloasele proprii stau în prim-plan. De aceea, ei acționează fără milă și cu duritate.

Nu ne este greu să transpunem activitatea pastorilor descrisă aici în zilele când Domnul Isus, ca adevăratul Pastor, era pe pământ. În conducătorii religioși ai poporului Israel recunoaștem pastorii falși. Nici pe ei nu-i interesa turma, ci cautau foloasele personale. Ei n-au avut liniște, până nu l-au dus pe adevăratul Pastor la cruce. Ca urmare, turma (poporul iudeu) a fost risipită între națiuni (Luca 21.24).

Gândurile noastre se îndreaptă și spre un alt pastor, cel mai rău pastor, care va fi vreodată pe acest pământ. Acesta este Antihristul, pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl numește „pastorul netrebnic” (Zaharia 11.16-17). O comparație între profetia din Zaharia și cea din Ezechiel indică paralele, care nu pot fi trecute cu vederea. Indiferența față de turma, pe de o parte, și egoismul, pe de altă parte, își găsesc punctul culminant în persoana Antihristului.

Partea a doua (versetele 7-10): Acum se vorbește direct despre pastorii falși. Dumnezeu condamnă activitatea lor și îi trage la răspundere pentru ceea ce fac: „Și voi cere oile Mele din mâna lor” (versetul 10). Dumnezeu nu va permite, ca oile Sale să ajungă pradă acestor pastori, care în realitate nu sunt pastori.

Partea a treia (versetele 11-22): Aceste versete ne descriu eliberarea turmei din mâinile pastorilor falși. Dumnezeu nu și-a uitat oile Sale: „Iată, Eu însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele și le voi îngriji” (versetul 11); aceasta este promisiunea Domnului. Împlinirea acestei promisiuni va avea loc în viitor și se referă la venirea lui Mesia pe pământ cu putere și cu slava. Atunci va strânge pe poporul său din popoarele în care este risipit și îi va da pasune (Ieremia 23.3).

Afirmatiile din aceste versete nu se referă profetic nici la întoarcerea iudeilor din robia babiloneană, nici la timpul Adunării, în care trăim noi acum. Chiar dacă putem face aplicații și la noi, să nu pierdem din vedere adevăratul lor sens.

Însă această eliberare va aduce cu sine și judecata. Va fi o despartire între oaie și oaie, între berbeci și tapi (versetul 17). Aceasta se referă evident la judecata care va veni peste cei care nu aparțin

ramasitei credincioase a poporului Israel, ci l-au urmat pe Antihrist.

Partea a patra (versetele 23-31): Sfarsitul capitolului este totodata si punctul culminant si ne lasa sa privim in imparatia milenara. „Voi ridica un singur pastor peste ele, si el le va paste – chiar pe robul Meu David. El le va paste si va fi pastorul lor“ (versetul 23).

Cu aceste cuvinte, Duhul lui Dumnezeu ne indreapta privirea, fara indoiala, spre Domnul Isus. Adevaratul Pastor nu este David din vechime, ci Cel care acum doua mii de ani a venit, ca sa Se intereseze de oile pierdute ale casei lui Israel. El va reveni, ca sa-Si duca poporul Sau in odihna Imparatiei milenare (Ieremia 23.5-6).

Atunci se va indeparta si blestemul care este asupra creatiei si va fi facut un legamant de pace. Israel va locui in siguranta, fara sa-i mai fie frica de dusmani. Israelitii vor fi binecuvantati si vor fi o binecuvantare pentru altii. Abia atunci vor sti cu adevarat si vor cunoaste ca Dumnezeu este cu ei si ca ei sunt poporul Sau (versetul 30).

Dumnezeu Insusi Isi va atinge scopul cu poporul Sau, iar cuvintele profetului Isaia isi vor gasi implinirea: „Intinderea domniei Lui si a pacii va fi fara sfarsit, pe tronul lui David si in imparatia Sa, ca s-o intareasca si s-o sustina cu judecata si cu dreptate, de acum si pentru totdeauna“ (Isaia 9.7).

Fundalul practic

Profetia lui Ezechiel este de peste 2.500 de ani si totusi Dumnezeu vorbeste prin ea catre noi. El ni Se adreseaza fiecaruia in parte si este bine sa ascultam cuvintele Sale.

Ce fel de timp era acela in care traia si profetea Ezechiel? Era un timp caracterizat de decadere si destramare. Poporul ca intreg se lepadase de Dumnezeu sau. Confuzia era mare. Dumnezeu trebuia sa vesteasca judecata. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a renuntat la poporul Sau, ci i-a vorbit prin profet. El a apelat la responsabilitatea fiecaruia.

Acest apel al lui Dumnezeu ni se adreseaza si noua. Traim intr-un timp, pe care Cuvantul lui Dumnezeu, nu fara motiv, il numeste „zilele din urma“ (2 Timotei 3.1; 2 Petru 3.3). Epoca marturiei crestine pe pamant se indreapta spre sfarsit. Valorile biblice, care pana acum cativa zeci de ani erau acceptate in general, sunt tot mai mult desconsiderate. Decaderea se raspandeste cu rapiditate. Pastorii falsi sunt tot mai multi; acestia sunt oameni care vorbesc despre Cuvantul lui Dumnezeu, dar care nu au viata din Dumnezeu.

Dar peste toate acestea, lumea in care traim este caracterizata tot mai mult de egoism, brutalitate si iubire de sine. Ca urmare, tot mai multi oameni devin singuratici si nu au niciun raspuns la intrebarea: care este sensul vietii mele?

Crestinii adevarati, crestinii nascuti din nou, nu raman neinfluentati de aceste lucruri. Modul de gandire si de comportare al lumii se raspandeste tot mai mult si printre credinciosi. Multi copii ai lui Dumnezeu cauta sprijin si fundament. Care cale este corecta? Cine ne da directia cea buna? Cum se vor descurca oare copiii nostri? Cine ajuta in singuratate? Toate aceste intrebari au nevoie de un

raspuns intemeiat biblic.

Nu este nevoie intr-un astfel de timp de adevarata slujba de pastor, care sa poarte amprenta modului de gandire al Domnului nostru?

Cine isi ia timp pentru copii, sa discute cu ei despre problemele lor de scoala, problemele lor cu profesorii, cu colegii de clasa si de joaca? Cine isi ia timp sa-i asculte si in multiplele intrebari sa-i indrume pe cararea cea buna? Cunoastem oare intrebarile si greutatile copiilor nostri?

Cine isi ia timp pentru adolescenti, ca sa-i incurajeze sa se opuna acestui curent al generalitatii? Cine isi ia timp sa-i arate adolescentului cat de plina de sens este viata cu Domnul Isus? Cunoastem pericolele mari, la care adolescentii nostri sunt expusi zi de zi (pe teren moral, sexual, religios)? Cine isi ia timp sa-i ajute pe parintii, care nu se descurca singuri? Cine isi ia timp sa discute cu fratii si surorile, care stau la margine, care probabil au intrebari la care nu gasesc un raspuns, care sunt in primejdie sa piarda comuniunea practica cu Domnul lor? Cine isi ia timp sa ajute si sa ingrijeasca de fratii si surorile in varsta? Cine isi ia timp pentru fratii si surorile bolnave, care nu au ocazia sa ia parte la viata comuna a adunarii locale? Iata o sumedenie de intrebari si cu siguranta nu sunt toate! Recunoastem ca in primul rand ne trebuie ochi deschisi, ochi deschisi pentru problemele timpului in care traim, ochi deschisi pentru problemele fratilor si surorilor noastre.

In al doilea rand, recunoastem ca ne trebuie timp si cu aceasta am atins punctul sensibil. Cine are timp? Desi ziua mai are inca 24 de ore si fiecare ora are 60 de minute, ni se pare ca timpul se scurge tot mai repede. O alegere corecta a prioritatilor este tot mai acuta in viata noastra, altfel naufragiem.

In al treilea rand, recunoastem ca ne trebuie o inima sensibila. Adevarata slujba de pastor are ca premisa faptul, ca noi ne putem pune in situatia celui pe care vrem sa-l ajutam si sa intelegem problemele sale. Dar inainte de toate recunoastem ca ne trebuie modul de gandire al Domnului nostru.

Acestea fiind spuse ne indreptam catre Ezechiel 34. Dorim sa invatam din exemplul pozitiv al bunului Pastor si sa ne lasam atentionati de exemplul negativ al pastorilor falsi.

„Iata, Eu Insumi“

Aceasta afirmatie puternica din versetul 11 sta ca titlu peste tot ce face Pastorul. Este o afirmatie care ne incurajeaza. Probabil, privim cu ingrijorare la decaderea din jurul nostru, poate suntem intristati de multe lucruri care le vedem in viata personala si de partasie a credinciosilor, poate ca uneori devenim descurajati, deoarece se pare ca nu mai este nicio speranta.

Dar in toate acestea sa nu uitam ca Unul este prezent; El nu ne uita si nu ne lasa singuri. „Iata, Eu Insumi, chiar Eu.“ Prezenta Sa in viata noastra este o realitate, pe care nimeni si nimic nu o poate anula. David putea sa spuna: „Tu esti cu mine“ (Psalm 23.4).

Cine este Cel care ne da promisiunea aceasta? Avraam L-a cunoscut ca „Dumnezeul Atotputernic“ (Geneza 17.1). Moise L-a cunoscut ca „Eu sunt Cel ce sunt“ (Exod 3.14). Si noi putem sa-L

cunoastem astfel. El este Acela caruia nimic nu-i este prea mic sau prea mare. Atotputernicia Lui este de neinteles pentru noi oamenii legati de pamant. Dar El este si Acela, care nu Se schimba: „Isus Hristos este Acelasi ieri si azi si in veci“, asa spune scriitorul epistolei catre Evrei (Evrei 13.8). Acesta este Pastorul nostru, pe care putem sa ne bazuim intotdeauna.

Promisiunea bunului Pastor este in contradictie vadita cu pastorii falsi. Lor li se reproseaza: „nu era niciun pastor“ (versetul 8). Si intr-adevar, acesti pastori nu erau pastori cu adevarat. Ei nu stateau la dispozitia oilor, cand acestea aveau nevoie de ei.

Din aceasta afirmatie tragem prima concluzie practica si ne intrebam: suntem noi prezenti, cand este nevoie de noi? Suntem prezenti, cand copiii nostri au nevoie de noi, cand fratii si surorile sunt intr-un necaz oarecare?

„Iata, Eu Insumi... voi cauta oile Mele“

A doua mare afirmatie a Pastorului este: „Eu Insumi, chiar Eu voi cauta oile Mele si le voi ingriji.“ In aceste cuvinte se exprima o intentie, un plan bine stabilit. „Eu Insumi voi cauta.“ Pastorul nu numai ca este prezent, ci vrea sa faca ceva pentru oile Sale. El vrea sa le caute si sa le ingrijeasca.

Din aceasta tragem o alta concluzie practica pentru noi: slujba de pastor incepe cu o declaratie concreta. Putem spune foarte usor, ca este frumos, cand altii se lasa folositi in slujba de pastor. Noi ne putem bucura si avem voie sa ne bucuram ca Domnul a dat unora o misiune speciala de pastor (Efeseni 4.11). Dar nu despre acest lucru este vorba aici. Fiecare dintre noi este personal chemat de Domnul sa se lase folosit. Fiecare personal este chemat sa faca o declaratie de intentie, si desigur dupa aceea sa o transpuna in fapta.

In al doilea rand, Pastorul precizeaza ca este vorba despre propriile Sale oi. „Voi cauta oile Mele.“ Pastorul are o relatie personala cu fiecare dintre oile Sale. Asa cum Il cunoastem personal ca Pastor al nostru (Psalm 23.1), tot asa El ne cunoaste personal ca oi ale Sale. Aceasta relatie se bazeaza pe faptul ca Pastorul cel bun Si-a dat viata pentru oile Sale (Ioan 10.11). Acelasi lucru este valabil si pentru restul de oi, pentru intreaga turma. Este vorba despre „turma lui Dumnezeu“ si nu despre turma pastorilor (1 Petru 5.2).

Pastorii falsi au neglijat acest adevar. Ei au tratat turma, ca si cum ar fi fost a lor, cu care puteau face ce doreau. Ei au profitat de turma si au fost interesati numai de foloasele lor.

In aceasta avem urmatoarea invatatura: Daca vrem sa facem slujba de pastor, sa nu uitam niciodata ale cui sunt oile. Ele nu sunt proprietatea noastra, ci sunt turma lui Dumnezeu. Aceasta turma nu este altceva decat „Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumparat-o cu sangele propriului Sau Fiu“ (Fapte 20.28).

Pretul a fost mare, de aceea si valoarea Adunarii, a turmei lui Dumnezeu, este mare. Acest gand este pe de o parte motivatia pentru slujba de pastor, iar pe alta parte ne face atenti, sa nu facem aceasta slujba dupa bunul plac.

In al treilea rand, recunoastem scopul pe care il urmareste Pastorul. Pe de o parte El doreste sa caute oile Sale, iar pe de alta parte sa le ingrijeasca. El Se intereseaza de ele personal, El Se intereseaza de problemele lor. Profetul Isaia se exprima astfel: „El Isi va paste turma ca un Pastor, va strange mieii in bratul Sau si-i va purta la sanul Sau; El le va calauzi bland pe cele care alapteaza“ (Isaia 40.11). Din nou se observa contrastul fata de pastorii falsi. Despre ei trebuie spus: „...pastorii Mei nu cautau oile Mele“ (versetul 8). Aceasta este lipsa de interes si indiferenta.

Cum stau lucrurile cu noi? Avem interes pentru fratii nostri si pentru surorile noastre? Stim cum le merge? Cunoastem problemele lor, necazurile lor si suntem pregatiti sa ii ajutam? „Purtati-va poverile unii altora“, este indemnul apostolului Pavel adresat galatenilor (Galateni 6.2). Chiar daca un astfel de comportament este mai putin popular in lume, intre copiii lui Dumnezeu sa fie un comportament de la sine inteles si realmente practicat.

Pastorul cel bun

Acest titlu ne conduce spre inima capitolului nostru, la versetele 11-16. Aceste versete ne arata intr-o forma comprimata o varietate minunata de activitati. Este Pastorul cel bun care lucreaza in folosul oilor Sale si ingrijeste de ele. Privind la actiunile Sale, vom fi umpluti pe de o parte de admiratie, iar pe de alta parte se va trezi in noi dorinta sa facem ca El.

Versetul 11 este ca un titlu al acestor versete, pe care le-am analizat deja partial. De la versetul 12 gasim activitatea Pastorului pentru oile Sale.

1. El ingrijeste de oi

Am vazut deja, ca Pastorul are interes pentru oile Sale. In opozitie cu pastorii falsi, care nu se intereseaza de oi, Pastorul cel bun nu este indiferent fata de oile Sale. El este Pastorul cel bun, care ii cunoaste pe ai Sai (Ioan 10.14). El nu doar ne cunoaste pe nume, pentru ca ne- a mantuit, dar El cunoaste si conditiile noastre de viata. El stie exact cum iti merge tie si cum imi merge mie. In purtarea Sa de grija fata de oi se cuprinde nu numai interesul Lui pentru noi, ci si gandul, ca El vine in imprejurarile vietii noastre si face din problemele noastre, problemele Lui.

Cand Moise pastea turma socrului sau in pustiu, citim ca „Ingerul Domnului i s-a aratat intr-o flacara de foc, din mijlocul unui rug“ (Exod 3.2). Acest rug aprins ne arata simbolic stramtorarea poporului Israel in Egipt. Faptul ca Ingerul Domnului era intr-un rug aprins, ne arata ca poporul nu era singur in necazul lui. Pastorul lui Israel era cu ei. El Se ingrijea de ei.

Astfel, Moise a auzit mai tarziu acele cuvinte de incurajare: „Am vazut intr-adevar intristarea poporului Meu care este in Egipt si le-am auzit strigatul din cauza supraveghetorilor lor; pentru ca le cunosc durerile“ (Exod 3.7). Pastorul nu numai ca era cu ei, ci El a auzit, a vazut si a luat cunostinta de ceva. In dragostea Sa, a avut grija de ei.

Sute de ani mai tarziu, trei tineri au ajuns intr-un mare necaz. Deoarece au ramas credinciosi Dumnezeului lor si nu au vrut sa se inchine chipului ridicat de imparatul Nebucadnetar, in mania sa,

imparatul a dat ordin ca cei trei tineri sa fie aruncati in cuptorul aprins. Putea oare Dumnezeu sa lase credinciosia neinfriicata si credinta celor trei fara un raspuns? Nicidecum!

Dar El nu doar i-a salvat simplu, ci cand au fost aruncati in cuptorul incins, El a fost cu ei in mijlocul necazului lor. Imparatul a recunoscut situatia si a spus: „Iata, eu vad patru barbati dezlegati umbland in mijlocul focului si n-au nicio vatamare; si infatisarea celui de-al patrulea este ca a unui fiu de dumnezei“ (Daniel 3.25).

Si astazi, Domnul vine in situatiile noastre. Chiar daca uneori se pare ca suntem singuri, totusi nu este asa. Profetul Isaia spune: „In toata stramtorarea lor, El a fost stramtorat si Ingerul dinaintea fetei Lui i-a salvat“ (Isaia 63.9). In alt loc spune: „Nu te teme ... Cand vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; si prin rauri, ele nu te vor acoperi; cand vei umbla prin foc, nu vei fi ars si flacara nu te va mistui“ (Isaia 43.1-2). Ce Pastor minunat avem, care ingrijeste de noi!

In Noul Testament suntem indemnati in doua locuri sa-i ajutam pe cei slabi (Fapte 20.35 si 1 Tesaloniceni 5.14). Nu tocmai cei slabi ai turmei au nevoie sa ne ocupam de ei si sa-i ajutam? Suntem noi gata, ca in felul de gandire al Domnului sa ne ocupam de problemele celor slabi si sa facem din problema lor, problema noastra? Suntem gata sa-i ajutam si sa le fim alaturi?

Poate ar fi bine sa ne indreptam privirea in mod deosebit spre cei mici si spre batranii turmei. Cei care s-au pocait de curand si copiii au mare nevoie de ajutorul si de preocuparea noastra. Dar si fratii batrani si surorile batrane au deseori impresia ca „sunt uitati“ de ceilalti. Desigur, aceasta nu este o slujba care sa fie vazuta de ceilalti si cu care poti iesi in evidenta. Dar nu aceasta conteaza. Important este, daca suntem gata sa urmam exemplul Domnului si sa facem aceasta slujba de pastor.

4. El aduna oile

Pastorul nu numai ca scoate oile din locul de primejdie si le conduce, ci scopul pastorului este ca sa le adune (versetul 13). Tocmai aceasta este caracteristica unei turme: nu este vorba de o simpla adunatura de oi, ci ele formeaza impreuna o turma. Aceasta adunare pe care o face pastorul sta in contradictie cu imprastierea facuta de aceia care impung si lovesc pe cele slabe (versetul 21). Pastorul nu are in vedere numai binele fiecarei oi in parte, ci si ingrijirea turmei in totalitatea ei. Dumnezeu a avertizat de multe ori pe poporul Sau, sa nu se departeze de Cuvantul Sau. Urmarea acestei neascultari va fi imprastierea si robia. Dar Dumnezeu a dat poporului Sau si fagaduinta, ca in cazul in care se vor cai, El va fi Acela care ii va aduna si-i va aduce inapoi in tara lor. Deja in cartea Deuteronom gasim aceasta indicatie, de exemplu in capitolul 30.2-3, unde Dumnezeu spune prin Moise: „Daca te vei intoarce la Domnul Dumnezeul tau si vei asculta de glasul Lui ... atunci Domnul Dumnezeul tau iti va intoarce pe cei captivi si Se va indura de tine si te va aduna din nou dintre toate natiunile printre care te va fi risipit Domnul Dumnezeul tau.“ Stim ca aceste lucruri s-au intamplat deja partial in istoria lui Israel, dar implinirea lor deplina va avea loc in viitor. Dumnezeu Isi va aduna poporul Sau dintre toate popoarele, intre care el este astazi inca imprastiat, si va aduce pe copiii lui Israel in tara lor de mostenire, pe care El le-a promis-o. Despre aceasta vorbesc multe texte din profeti. O profetie deosebita este in Ieremia 23.1-4, pe care vrem sa o citam: „«Vai de pastorii care

nimicesc si risipesc oile pasunii Mele!» zice Domnul. De aceea, asa zice Domnul Dumnezeu lui Israel despre pastorii care pastoresc pe poporul Meu: «Voi ati risipit oile Mele si le- ati alungat si nu le-ati ingrijit. Iata, voi pedepsi asupra voastra rautatea faptelor voastre», zice Domnul. «Si Eu voi aduna ramasita oilor Mele din toate tarile unde le-am alungat si le voi aduce din nou in staulele lor si vor fi roditoare si se vor inmulti. Si voi ridica peste ele pastori si ei le vor pastori.»“Si in Mica 2.12 auzim pe Dumnezeu spunand: „Voi aduna negresit, lacove, pe toti ai tai; voi strange negresit ramasita lui Israel; ii voi pune la un loc ca pe oile din Botra, ca o turma in mijlocul pasunii lor.“Imprastierea poate fi deci atat rezultatul cailor proprii, cat si o consecinta a actiunii pastorilor falsi. Dar strangerea este intotdeauna un act al harului si al indurarii Pastorului cel mare. Lui nu-i este indiferent daca oile Sale se ratacesc si se risipesc. Profetul Naum jaleste astfel: „poporul tau este imprastiat pe munti si nu-l strange nimeni“ (Naum 3.18). Prin profetul Isaia, Dumnezeu spune poporului Sau: „Te-am parasit pentru o scurta clipa, dar te voi aduna cu mari indurari. ... Ma voi indura de tine cu o bunatate eterna, zice Domnul, Rascumparatorul tau“ (Isaia 54.7-8).

Strangerea poporului lui Dumnezeu in Noul Testament

Daca facem o aplicatie la noi, constatam ca intentia Pastorului indurator nu s-a schimbat. El inca mai are intentia sa stranga pe poporul Sau. Scopul venirii Sale pe pamant a fost, printre altele, „ca sa-i adune intr-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiti“ (Ioan 11.52). Stim ca aceasta afirmatie se refera in ceea ce priveste aspectul de invatatura la unitatea Adunarii. In Vechiul Testament exista un popor al lui Dumnezeu care avea un semn exterior de apartenenta. Dar adevaratii credinciosi din acest popor erau „imprastiatii“, ceea ce inseamna ca nu erau special legati unul cu altul. In Noul Testament exista un popor al lui Dumnezeu constituit din toti oamenii nascuti din nou, care prin legatura launtrica (prin Duhul Sfânt) sunt legati unii cu altii, iar aceasta este Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 12.13). Dumnezeu nu numai ca vrea sa aiba un popor pe acest pamant, ci El doreste ca poporul Sau sa se stanga impreuna, sa fie strans. In Faptele Apostolilor, unde ne este prezentata istoria timpurie a primilor crestini, citim de mai multe ori, ca credinciosii erau adunati laolalta (Fapte 2.1; 4.31; 10.27; 12.12; 20.7-8). Unitatea poporului lui Dumnezeu nu trebuie sa fie una teoretica; ea trebuie sa se arate acolo unde credinciosii se strang ca Adunare in Numele Domnului Isus. Despartirile si imprastierile in grupari omenesti – asa cum, din pacate, ele caracterizeaza astazi crestinatatea – nu au fost niciodata dupa gandurile lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea vrajmasului, care cauta sa risipeasca oile (Ioan 10.12) si, din pacate, in multe cazuri a reusit. Din citatul prezentat mai inainte din Ieremia 23.1-2 reiese clar ca satan isi gaseste ajutoare in pastorii falsi. Conducatorii si pastorii din poporul lui Dumnezeu poarta o responsabilitate mare. Prin comportamentul si slujba lor, ei pot sa ajute la strangerea poporului lui Dumnezeu, dar pot si sa contribuie la imprastiere. Acest lucru este valabil atat pentru adunarea locala, dar si in afara ei. Pentru inteleptul Solomon erau sase lucruri, pe care Dumnezeu le ura, si sapte, care erau o uraciune pentru sufletul Sau, si intre acestea se numara: „cel care seamana neintelegeri intre frati“ (Proverbe 6.19). Si apostolul Pavel exprima un avertisment foarte serios in aceasta directie: „Dar va indemn, fratilor, sa luati seama la cei care fac dezbinari si prilejuri de poticnire impotriva invataturii pe care ati primit-o; si departati-va de ei“ (Romani 16.17). La ce contribuim noi? Strangem sau risipim? Aceasta intrebare ne este adresata cu toata seriozitatea, si nu vrem sa ne debarasam de ea. Un alt gand trebuie amintit aici. O turma adunata este formata din mielusei si din oi, adica animalele tinere si animalele batrane sunt

impreuna. La fel este situatia si in turma lui Dumnezeu. Deja de la inceput, viclenia lui satan a fost, ca sa desparta pe fratii tineri si surorile tinere de batrani, pe parinti de copii (un exemplu graitor avem in Exod 10.9-11). Aceasta viclenie o foloseste satan si in zilele noastre, cu mare succes. Acest lucru nu inseamna nicidecum ca intr-o adunare locala in afara intrunirilor regulate ale tuturor fratilor si surorilor nu pot sa existe preocupari separate cu fratii si surorile tinere sau cu fratii si surorile in varsta. Dimpotriva, tocmai tinerii au probleme si greutati specifice, si vom face bine daca le vom fi de ajutor (ore de tineret, ore de intrebari si raspunsuri etc.). Insa daca acest lucru duce la diviziuni intre cei in varsta si tineri, trebuie sa ne intrebam foarte serios, ce nu este corect. Doresc oare tinerii sa aiba mai multa libertate? Sau se tem cei in varsta ca vor pierde influenta? Sa cercetam motivele – fiecare pentru sine. In orice caz este bine ca orele din cursul saptamanii si de duminica sa fie frecventate de orice grupa de varsta. Aceasta inseamna responsabilitate – in mod deosebit in vestirea Cuvantului – pentru toti aceia care se lasa folositi de Domnul. O ultima aplicatie este cu privire la familia noastra. Familiile intacte (adica adunate) nu sunt numai celula societatii, ci ele sunt si celula pentru o viata sanatoasa a Adunarii. Aceasta o stie si satan, si de aceea se foloseste de orice mijloace sa distruga intr-un fel sau altul familia crestina. In lume a reusit intr-o masura mare. Familia este pentru multi oameni numai o forma de a trai impreuna – si probabil nici macar cea mai buna forma. Din pacate, nici noi nu ramanem neinfluentati de diminuarea sentimentului valorii familiei in general. Dar gandurile lui Dumnezeu nu se schimba. Principiul Lui este inca valabil: „Tu si casa ta“. Dumnezeu nu ne priveste numai personal, ci el ne priveste si in legatura cu familiile noastre. Fisurile interne in familie sunt o durere pentru Pastorul nostru cel mare, care doreste si aici „sa adune“. Aceasta inseamna responsabilitate pentru fiecare membru al familiei, in mod deosebit pentru tati.

5. El aduce oile in tara lor

Oile au o tara care le apartine. Acolo vrea Pastorul sa le aduca (versetul 13). Pentru poporul Israel tara era Canaan, tara promisa. Aceasta tara a fost promisa lui Avraam ca o mostenire pentru urmasii lui, si Dumnezeu face mereu referire la ea, ca este o tara binecuvantata pentru ei. In mod deosebit cartea Deuteronom ne descrie in multe locuri in culori vii, privilegiile si binecuvantarea acestei tari bune. Iosua a fost cel favorizat, ca sa duca poporul in mostenirea lui. Prin vina lor proprie, copiii lui Israel au pierdut mereu binecuvantarea tarii. De aceea profetia lui Ezechiel - in insemnatatea ei cu privire la Israel - nu s-a implinit pana astazi, chiar daca primele semne ale implinirii se vad deja in zilele noastre. Si credinciosii poseda „o tara“ a mostenirii si a binecuvantarii, dar aceasta binecuvantare nu este de natura materiala, ca in vechiul legamant, ci de natura duhovniceasca. Copiii lui Dumnezeu sunt binecuvantati „cu orice binecuvantare spirituala in locurile ceresti, in Hristos“ (Efeseni 1.3). Tara Canaan corespunde in inteles spiritual locurilor ceresti, in care noi am fost asezati deja acum in Hristos (Efeseni 2.6). Rodul tarii, care pentru Israel era unul fizic, este pentru noi, tot ceea ce se refera la Domnul nostru glorificat. Noi am fost adusi in domeniul binecuvantarii, care depaseste cu mult posedarea iertarii pacatelor si salvarea de la condamnare. Mantuirea daruita este fara indoiala o mantuire mare, pentru care niciodata nu putem multumi indeajuns. Dar Dumnezeu ne-a daruit mai mult. Noi avem „o tara data in stapanire“, binecuvantari duhovnicesti, pe care putem sa le savuram, si trebuie sa le savuram. In aceasta tara ne-a condus Iosua al nostru, Domnul Isus. Dar numai faptul ca suntem asa de binecuvantati nu ne fericeste pe

deplin. Nici poporului Israel nu i-a fost suficient ca Iosua l-a dus in tara. Ei trebuiau sa ia in mod practic tara in posesiune. Dumnezeu le-a promis: „Orice loc pe care-l va calca talpa piciorului vostru vi l-am dat“ (Deuteronom 11.24 si Iosua 1.3). Acest lucru este valabil si pentru noi: intr-adevar, suntem binecuvantati cu orice binecuvantare in locurile ceresti (adica, am fost adusi in tara), dar aceasta nu inseamna, ca si savuram aceste binecuvantari duhovnicesti. Lucrul acesta il facem abia atunci cand ne preocupam realmente cu ele si ne bucuram sa descoperim mereu frumuseti noi in ceea ce ne-a fost daruit in Domnul Isus. In primul rand este responsabilitatea noastra, a fiecaruia in parte, sa ne preocupam cu binecuvantarea care ne-a fost data. O deosebita responsabilitate in acest sens o au pastorii poporului lui Dumnezeu. Asa cum Pastorul cel mare ne duce in tara, acum, cei care fac slujba de pastor, trebuie sa contribuie, ca si altii sa fie adusi sa savureze practic binecuvantarea. Acest lucru incepe iarasi mai intai in familiile noastre. Vorbim noi tatii - desigur pe intelesul copiilor nostri - despre binecuvantarea bogata pe care o posedam, sau discutiile noastre sunt numai superficiale? Nimeni nu asteapta, ca sa discutam toata ziua cu copiii nostri despre Biblie. Noi mai traim in lumea aceasta (chiar daca nu mai suntem din lume). Tocmai ca tatii vom face bine daca vom arata interes fata de domeniile de interes ale copiilor nostri. Intrebarea este insa: stiu copiii nostri ceva despre slava si binecuvantarile care sunt legate de Persoana Domnului Isus? Sa ne gandim serios la aceasta intrebare! Care este situatia in strangerile noastre laolalta? Vorbesc fratii, pe care Dumnezeu ii foloseste, despre „bogatia lui Hristos“ sau se preocupa cu alte tematici? Deseori se spune - si desigur, pe drept - ca in intrunirile noastre avem nevoie de invatatura practica pentru viata de fiecare zi. Lucrul acesta este desigur important si adevarat, dar nu este totul. Noi avem tot atat de mult nevoie sa fim invatati sa cunoastem „ceea ce ochiul nu a vazut si urechea nu a auzit si la inima omului nu s-a suit“, ce Dumnezeu a pregatit pentru cei care Il iubesc (1 Corinteni 2.9). Apostolul Pavel vedea ca un har deosebit, sa vesteasca printre natiuni „bogatia de nepatruns ale lui Hristos“ (Efeseni 3.8). Batranilor din Efes, apostolul putea sa le marturiseasca cu multi ani inainte de a le scrie scrisoarea: „pentru ca nu m-am ferit sa va fac cunoscut tot planul lui Dumnezeu“ (Fapte 20.27). Nu putem sa ne comparam cu Pavel, dar putem sa invatam de la el. Prezentarea binecuvantarii crestine nu se margineste desigur numai la familia noastra si la strangerile noastre laolalta. Putem folosi si trebuie sa folosim si alte prilejuri, ca reciproc sa ne atragem atentia cu privire la ce este „tara“ noastra. La aceasta pot contribui, de exemplu, vizitele reciproce. Cat de adeseori aluneca discutiile noastre spre alte tematici! Vorbim despre politica, despre sport, despre masini, despre moda, despre hobby, despre profesia noastra etc. Desigur, aceste lucruri isi au locul lor in viata noastra si ar fi nefiresc daca nu am vorbi si despre ele. Dar intrebarea totusi ramane: ce ne preocupa si ce este important pentru noi? Si aici este o problema a prioritatilor vietii noastre, o intrebare cu privire la preocuparea inimilor noastre.

6. El paste oile

Aici am ajuns la o activitate de baza a Pastorului. Este ceva caracteristic pentru un pastor sa-si pasca turma. De cinci ori se vorbeste in versetele 13-17 ca pastorul paste oile. In contrast cu aceasta se spune de doua ori despre pastorii falsi ca se pasc pe ei insisi (versetele 2, 8) si de doua ori se spune ca ei nu pasc turma, respectiv nu pasc oile (versetele 3, 8). Duhul lui Dumnezeu ne prezinta atat calitatile bunului Pastor, cat si lipsurile pastorilor falsi. Un pastor care paste oile sale se ingrijeste de hrana buna pentru oi. El le duce pe pasuni bune, ca sa primeasca ce le trebuie. Tocmai

acest lucru il face Domnul Isus pentru noi. In Ioan 10, El Se prezinta in fata ochilor nostri ca Pastorul cel bun si spune despre Sine Insus: „Eu sunt usa: Daca va intra cineva prin Mine, va fi mantuit; si va intra si va iesi si va gasi pasune“ (versetul 9). El este Cel care ingrijeste de nevoile noastre spirituale si vrea sa ne dea zilnic ce avem nevoie ca hrana pentru omul nostru launtric. Primirea hranei spirituale are doua aspecte: Pe de o parte, Cuvantul lui Dumnezeu ne prezinta responsabilitatea personala. Trebuie sa dorim laptele duhovnicesc si curat al Cuvantului lui Dumnezeu (1 Petru 2.2). Daca nu avem aceasta dorinta, vom duce lipsa in interiorul nostru si vom slabi. Pe de alta parte, Biblia ne arata ca Pastorul este gata oricand sa ne dea ceea ce avem nevoie. Daca vom intreba ca mireasa din Cantarea Cantarilor: „Spune-mi, tu, pe care te iubeste sufletul meu, unde-ti pasti turma, unde o odihnesti la amiaza?“, atunci El niciodata nu ne va dezamagi (Cantarea Cantarilor 1.7). Cel putin de patru ori se spune in Vechiul Testament despre poporul lui Dumnezeu ca este „poporul pasunii Lui“ (Psalm 79.13; Psalm 95.7; Psalm 100.3; Ezechiel 34.31). Oare ceea ce a fost valabil in Vechiul Testament, sa nu aiba valabilitate mai mare pentru noi? Cine este capabil sa hraneasca si sa pasuneze ca El? In Ezechiel 34 se spune in continuare despre El: „Voi ridica un singur pastor peste ele, si el le va paste – chiar pe robul Meu David“ (versetul 23). Acest verset indica, fara indoiala, spre Domnul Isus.

Pasunea Pastorului cel bun

In versetele 13 si 14 din Ezechiel 34 gasim alte amanunte cu privire la pasunea Pastorului cel bun:1) Este o pasune pe muntii: Muntii ne duc cu gandul la un loc unde suntem deosebit de aproape de Domnul si unde avem partasie cu El. Este un loc in care lasam la o parte imprejurarile vietii si ne ocupam numai cu Domnul. In astfel de ocazii putem sa ne bucuram in mod deosebit de hrana pe care o gasim pe aceasta pasune. Cateodata insa este greu de urcat pe „muntii“. Dar merita!2) Este o pasune in vai: In contrast cu muntii, vaile ne fac sa ne gandim la imprejurarile vietii zilnice. Si in aceste locuri, Pastorul are totdeauna un cuvnt, ca sa ne intareasca in interiorul nostru si sa ne invioreze. Tocmai in aceste „vaii“ avem nevoie de o hrana buna si de ingrijire din partea Pastorului nostru, ca sa nu descurajam.3) Este o pasune in toate partile locuite ale tarii: Pasunea Pastorului nu este legata de un anumit loc, ci se gaseste in toate zonele locuite ale tarii. Poate putem face aici o aplicatie la casele noastre. Pastorul vrea sa ne pasca si sa ne hraneasca in familiile noastre. Aici se ofera multe prilejuri, pe care le putem folosi.4) Este o pasune buna: Nici nu ar putea fi altfel! Ceea ce da Pastorul cel bun, poate fi calificat numai ca „bun“. Hrana Lui nu este niciodata daunatoare, ci ea este intotdeauna spre bunastarea noastra. Este tocmai acel lapte curat, o hrana pe care lumea aceasta nu o poate da.5) Este o pasune grasa: Hrana Pastorului este sanatoasa si contribuie la cresterea noastra. Acesta este scopul Pastorului in viata fiecarui copil al lui Dumnezeu: El doreste sa ne maturizam launtric, sa crestem si sa facem progrese spirituale.

Chemarea Domnului adresata noua

Ajungem acum la aplicatia importanta pentru noi. Petru a primit o insarcinare exacta si bine definita din partea Domnului, ca sa pasca mieluseii si oile Sale (Ioan 21.15, 17). Aici nu se vorbeste despre turma, ci intentionat se face o diferentiere intre mielusei si oi (desi impreuna formeaza turma). Cand vorbim despre mielusei, ne gandim la cei tineri din turma, deci la cei de curand intorsi la Dumnezeu sau la copiii nostri. In cazul oilor putem sa ne gandim la cei care sunt deja de mai mult timp pe calea

credintei si care ar trebui sa fi atins o anumita maturitate duhovniceasca. Ambele grupe trebuie sa fie pasunate; aceasta inseamna ca ambele grupe au nevoie de hrana si inviorare prin Cuvantul lui Dumnezeu. Pastorii turmei sunt indemnati sa le dea aceasta hrana. Evanghelistul Matei relateaza despre o mare multime de oameni, 5.000 de barbati (fara femei si copii), care au venit la Domnul Isus. Cand s-a inserat si oamenii au flamanzit, ucenicii i-au propus Domnului lor sa lase multimea sa plece. Raspunsul Domnului a fost scurt, dar include o lectie importanta: „N-au nevoie sa mearga; dati-le voi sa manance“ (Matei 14.16). Nu era aceasta o misiune deosebita pentru ucenici? Si nu este o misiune tot asa de mare si pentru noi? El doreste sa te foloseasca pe tine si pe mine, ca sa dam altora hrana duhovniceasca. Dar imediat urmeaza a doua lectie. Ucenicii marturisesc: „N-avem aici decat cinci paini si doi pesti“ (versetul 17). Prin aceasta, ucenicii recunosc neputinta lor de a satura o astfel de multime. Daca Domnul vrea sa ne foloseasca sa dam hrana duhovniceasca altora, atunci aceasta este posibil numai daca vedem in noi si din noi incapacitatea de a face aceasta. Urmeaza apoi a treia lectie. Domnul a spus: „Aduceti-le aici la Mine“ (versetul 18). Cunoastem finalul. In mana Domnului, putinul adus de ucenici s-a inmultit. Toti s-au saturat si au ramas si resturi. Asa va fi si cu noi. Putinul, pe care probabil il avem, este suficient in mana Pastorului cel mare, ca sa dea tuturor cat au nevoie. Nu trebuie sa ne bazam pe ceea ce putem noi sa facem, pe intelepciunea noastra, pe aptitudinile noastre, ci sa ne incredem in Domnul ca va binecuvanta ce avem in mana.

Pasunarea in adunare

Fiind constienti de aceasta putem face o aplicatie cu privire la strangerile noastre laolalta ca Adunare, cand noi, ca si copii ai lui Dumnezeu, suntem adunati impreuna sa ascultam Cuvantul lui Dumnezeu. Aceasta tema este tratata, printre altele, in 1 Corinteni 14. Daca citim acest capitol in contextul lui si il lasam sa lucreze asupra noastra, atunci vom recunoaste ca intentia deosebita a Duhului lui Dumnezeu este ca tot ce se spune in strangerile laolalta sa fie pentru zidire. „Zidirea“ este cuvantul cheie in acest capitol. Se recunoaste usor legatura stransa cu tema noastra. Pasunarea si zidirea merg impreuna. Hranirea (pasunarea) are ca tinta cresterea launtrica si progresul, si tocmai aceasta este parafrizat prin „zidire“. Dumnezeu doreste sa dea in fiecare strangere laolalta hrana spirituala turmei Sale, adica mieluseilor si oilor. Acest gand incarca cu responsabilitate in primul rand pe fratii, pe care Domnul ii foloseste sa imparta hrana. Este ceea ce se spune, hrana adevarata pentru cei care asculta? Sunt ei ziditi? Inteleg ascultatorii ceea ce se spune? Intelegea se refera la acustica, dar desigur in primul rand la continutul a ceea ce se spune. Apostolul Pavel spune clar in 1 Corinteni 14 ca nu este de folos sa spui ceva intr-o strangere laolalta, pe care ascultatorii nu-l inteleg. Slujba de pastor nu inseamna niciodata o zidire personala (caci atunci ne pastem pe noi), ci slujba de pastor este intotdeauna in folosul si spre binele altora. „Astfel si voi, deoarece sunteti doritori de cele spirituale, cautati sa le aveti din belsug, pentru zidirea adunarii“ (1 Corinteni 14.12). Daca ne gandim la strangerile noastre laolalta, trebuie sa ne punem in mod autocritic intrebarea: corespundem acestei cerinte inalte? Desigur, Dumnezeu a dat daruri diferite si este bine asa. Un frate are darul sa vorbeasca mai mult tinerilor si copiilor, un altul se preocupa probabil mai mult cu necesitatile fratilor si surorilor in varsta. Unii explica Cuvantul, pe cand altii pun accent pe trairea practica a Cuvantului. Totusi, niciodata nu avem voie sa uitam, ca este vorba despre nevoile tuturor celor care sunt stransi, si nu numai a unui anumit grup. Aici este vorba despre copii, dar si despre

fratii si surorile in varsta, surorile tot asa ca si fratii. De aceea fratele care vorbeste are nevoie, pe de o parte, de intelepciune, dependenta si constienta deplina, ca numai Domnul poate sa implineasca toate nevoile. Pe de alta parte avem voie si trebuie sa folosim si mintea noastra (1 Corinteni 14.19, 20). Pasunarea mieluseilor si a oilor nu se limiteaza la strangerile noastre laolalta. Desigur, este ceva cu totul deosebit sa ne „strangem ca Adunare“, caci atunci Il avem in mijloc pe Domnul, dupa promisiunea Sa, si fara indoiala de aceasta promisiune este legata o mare binecuvantare. Noi toti - tineri si varstnici - sa pretuim aceste strangeri si sa nu lipsim fara motive intemeiate, atunci cand Domnul vrea sa ne stranga in jurul Sau. Totusi, sunt si alte prilejuri de a pasuna mieluseii si oile Domnului. Acest lucru este valabil in mod deosebit pentru cei ce sunt tineri in credinta. Ei au nevoie de atentie deosebita si de ajutor. Aceste cerinte le putem satisface in primul rand prin discutii personale, apoi prin ora de copii, ora de tineret, tabere biblice sau in anumite cazuri si prin studiu biblic in cadrul familiei. Aici exista posibilitatea sa se ofere hrana corespunzatoare fiecarei grupe. Important este in primul rand, ca in cadrul discutiilor Cuvantul lui Dumnezeu sa ocupe locul central. In al doilea rand, astfel de strangeri nu trebuie niciodata sa concureze strangerile laolalta ca adunare. In al treilea rand, fratii care fac astfel de lucrari sa aiba increderea fratilor si a surorilor adunarii locale.

Pasunarea in familie

Una dintre cele mai importante campuri de activitate, unde pasunam in mod deosebit mieluseii, este familia. Este bine daca luam cu noi pe cei mici in strangerile laolalta (chiar daca nu inteleg nimic sau numai putin, dar ei se afla impreuna cu noi in prezenta Domnului Isus). Este bine si util, daca frecventeaza scoala duminicala sau ora de tineret. Dar toate aceste activitati nu micsoreaza responsabilitatea parintilor, ca ei sa se intereseze personal de binele spiritual al copiilor. Pasunarea celor mici din turma este si ramane in primul rand lucrarea tatalui si a mamei (dar si bunicii si bunicile au un camp bun si larg de lucru in aceasta privinta). Din cauza importantei acestui punct in zilele noastre, doresc sa zabovesc mai mult asupra lui. Cand copiii nostri sunt pe calea cea buna, fara indoiala, este numai harul lui Dumnezeu; dar aceasta nu reduce cu nimic responsabilitatea noastra ca parinti. Cand este vorba despre hranirea spirituala a copiilor nostri, atunci noi parintii suntem raspunzatori. Copiii au nevoie de o invatatura speciala, pe care numai parintii o pot da. In unele case, parintii se marginesc sa ofere copiilor casete audio, CD-uri care contin povestiri si texte biblice. Se poate ca parerile cu privire la folosirea acestor mijloace sa fie diferite, dar un lucru este clar: daca pasunarea copiilor se limiteaza la o astfel de hrana, atunci este prea putin. Ne-am putea imagina, ca Pastorul nostru divin ne-ar invata in felul acesta? Nu, Dumnezeu ne-a dat noua parintilor o insarcinare cu privire la copiii nostri si de aceasta insarcinare trebuie sa ne achitam cu hotarare, dar si cu bucurie. Premisa pentru o pasunare eficienta este, ca noi insine sa ne lasam pasunati de Pastorul nostru divin si ca rezultatele sa fi vizibile in viata noastra. Numai daca noi insine avem o afectiune mare pentru Domnul nostru, vom putea sa-L facem pretios copiilor nostri. Cum vrem noi sa-L facem pe Domnul mare in fata copiilor nostri, daca El nu este mare in ochii nostri? Cum vrem sa le explicam copiilor nostri Cuvantul lui Dumnezeu, cand noi nu-l cunoastem? Si ce va fi, cand copiii nostri vor constata ca Cuvantul lui Dumnezeu nu are niciun loc in inimile noastre si noi nu ascultam de el? Copiii sunt niste observatori foarte atenti si vor constata repede daca Cuvantul lui Dumnezeu este numai pe buzele noastre si nu este si in inima. De aceea exemplul personal este

extraordinar de important si este premisa pentru pasunarea corecta. Deci, cum arata concret pasunarea? Ea consta in prezentarea Cuvantului lui Dumnezeu in asa fel, incat copiii sa-l poata primi si intelege, ca apoi acesta sa poata lucra in viata lor. Asa cum hranirea zilnica a unui copil are ca urmare, in cazul normal, dezvoltarea trupei, tot asa sa fie si pe taram duhovnicesc. Pasunarea este deci mai mult decat practicile de rutina, ca de exemplu citirea din Biblie sau a unei foi de calendar crestin dupa servirea mesei; acesta este un obicei bun. Dar este important, ca parintii sa se straduiasca sa le prezinte copiilor cele citite in asa fel, incat ei sa le intelega. Domnul sa-i ajute pe toti parintii si sa le dea intelepciunea necesara pentru lucrarea cu copiii! Sa ne ajute Domnul sa le mijlocim copiilor intelegere si respect, si inainte de toate placere de Cuvantul lui Dumnezeu. Copiii au multe intrebari si de aceea este bine daca in discutiile cu ei le oferim raspunsuri pe intelesul lor. Mesajul Bibliei trebuie prezentat in asa fel, ca el sa fie interesant si atragator pentru copii. In privinta aceasta trebuie sa se tina seama neaparat de varsta copiilor. Copiilor mici nu le citim Epistola catre Efeseni (sau alte texte greu de inteles), ci le povestim istorisiri din Biblie intr-un limbaj usor accesibil pentru ei. Copiilor mai mari putem sa le facem treptat cunoscute adevarurile fundamentale ale Bibliei. La baza trebuie sa ramana intotdeauna textul Bibliei. Adesea nu ajunge numai simpla citire; trebuie sa o completam cu explicatiile necesare si probabil sa facem mai clar prin exemple din viata practica. Totdeauna este decisiv sa dam hrana, care poate fi digerata. Cand Domnul Isus a inviat pe fiica mai-marelui sinagogii, a insarcinat pe parintii ei sa-i dea de mancare (Marcu 5.43). O insarcinare simpla, o insarcinare importanta si mareata, dar totodata o insarcinare pe care o putem indeplini numai cu ajutorul Domnului.

Ogorul lui Boaz

Pasunarea turmei lui Dumnezeu inseamna deci ca noi, in dependenta de calauzirea Duhului Sfânt, dam mai departe ce noi insine am primit de la Domnul nostru. Un exemplu frumos in acest sens avem in istoria lui Rut. Rut a mers sa caute hrana pentru ea. In capitolul 2 o vedem pe ogorul care apartinea lui Boaz. Acolo erau seceratorii, era slujitorul, pus peste seceratori, si desigur era Boaz. In Boaz putem vedea o imagine a Domnului Isus, in slujitorul subordonat vedem o imagine a Duhului Sfânt si in seceratori o imagine a celor pe care Dumnezeu vrea sa-i foloseasca astazi, pentru a impartii hrana duhovniceasca. Toti trei au lucrat impreuna in armonie si rezultatul a fost spre folosul lui Rut. Boaz i-a spus: „Nu te duce sa culegi spice in alt ogor ... Ochii tai sa fie pe ogorul care se secera“ (Rut 2.8-9). La fel este si astazi. Ogorul lui Boaz este bogat si ajunge pentru toti. Dar intrebarea care ni se pune este: Suntem noi astfel de „seceratori“, care sub calauzirea Duhului Sfânt impartim ce Domnul ne-a pus in mana?

7. El lasa oile sa se odihneasca

Odihnirea oilor este in stransa legatura cu pasunatul (versetele 15-16). Pentru asimilarea hranei, oile au nevoie de timp si de aceea pastorul le duce la odihna, adica le ofera odihna de care ele au nevoie. Si alte texte din Biblie pun in legatura aceste doua activitati ale pastorului. Mireasa din Cantarea Cantarilor il intreaba pe mire: „Spune-mi, tu, pe care te iubeste sufletul meu, unde-ti pasti turma, unde o odihnesti la miază?“ (Cantarea Cantarilor 1.7).

Despre ramosita credincioasa a lui Israel din zilele viitoare se spune: „Ramosita lui Israel nu va lucra nedreptate, nici nu va vorbi minciuni, nici nu se va gasi in gura lor o limba inelatoare; ci ei vor paste si se vor odihni si nimeni nu-i va inspaimanta“ (Tefania 3.13). Dar si David vorbeste despre odihna: „El imi da odihna in pasuni verzi, ma duce la ape linistite“ (Psalm 23.2).

Traim intr-un timp caracterizat de stres si agitatiie crescanda. Viata profesionala, scoala, abundenta de oferte de vacanta, evantaiul de mass-media, mobilitatea crescanda si multe altele fac ca oamenii sa aiba tot mai putin timp pentru odihna. Aceste evolutii nu-i ocolesc pe copiii lui Dumnezeu. Se poate intampla chiar, ca si activitatile pentru Domnul sa ne faca sa nu mai avem un timp de odihna, pentru a sta in liniste la picioarele Domnului nostru, ca sa fim hraniti de El. Un exemplu „clasic“ in acest sens este Marta din Betania. Evanghelistul Luca ne descrie aceasta femeie ca pe o sora demna de a fi iubita, activa, care nu ocolea oboseala si care a invitat pe Domnul Isus, si probabil si pe toti ucenicii Sai, in casa ei. Motivele pe care le avea Marta erau cu siguranta bune. Punctul cheie a fost acela, ca in preocuparea ei de gazda a pierdut momentul cand Domnul, Pastorul, dorea sa o „odihneasca“. Si a mai facut ceva, si anume nu i-a placut ca sora ei Maria s-a asezat la picioarele Mantuitorului, ca sa asculte, si s-a plans chiar de acest fapt.

Dar despre Maria se spune foarte simplu: „asezandu-se la picioarele Domnului, asculta cuvantul Sau“ (Luca 10.39). Putem sa tragem concluzia ca si ea a ajutat mai inainte la lucrarile gospodaresti, dar cand a venit timpul a incetat activitatea, ca sa primeasca ceva de la Domnul.

Doua verbe avem aici: „a se aseza“ si „a asculta“. Nu sunt deseori ambele grele pentru noi? Aici nu este vorba de a citi in graba un verset scurt din Biblie (desi, de multe ori acesta poate fi o mare binecuvantare), ci de a ne face timp sa citim Cuvantul lui Dumnezeu si sa-L lasam pe Domnul sa ne vorbeasca. Avem nevoie de acest timp fix, si cu siguranta vom face bine, daca il punem in orarul nostru zilnic.

Misiunea noastra a tuturor este sa slujim Domnului. Lenevia nu se potriveste deloc, pentru ca El asteapta lucrarea noastra. Fiecare sa se intrebe cu toata seriozitatea, unde doreste Domnul sa-l foloseasca. Pe de alta parte trebuie sa avem grija, ca lucrarea pentru El sa nu puna stapanire pe noi, incat sa nu mai avem timp sa ascultam Cuvantul Lui si sa ne hranim din el.

Odata, cand ucenicii s-au intors la Domnul si i-au istorisit foarte entuziasmati ceea ce facusera, El le-a spus simplu: „Veniti voi insiva deoparte, intr-un loc pustiu, si odihniti-va putin“ (Marcu 6.31). Toti avem nevoie de aceasta. Cand Moise a binecuvantat poporul pamantesc al lui Dumnezeu, a spus: „Da, El iubeste popoarele; toti sfintii Sai sunt in mana Ta si sed la picioarele Tale, fiecare primeste din cuvintele Tale“ (Deuteronom 33.3).

Cunoastem cu totii acest loc la picioarele Pastorului nostru? Ne asezam acolo, ca sa primim. Cu totii, fie tineri, fie varstnici avem nevoie sa primim de la El cuvintele Sale, si acest lucru cu atat mai mult, cu cat Domnul vrea sa ne foloseasca sa dam altora binecuvantarea primita.

Si in aceasta activitate a pastorului putem vedea un indemn pentru noi. Este bine, cand cei care simt si poarta responsabilitatea intr-o adunare locala ii impulsioneaza si pe altii sa devina activi in slujba pentru Domnul, si personal sunt un exemplu bun in aceasta privinta.

Tot asa de necesar este sa se poarte grija sa existe perioade cand fratii si surorile „se asaza“, ca sa asculte Cuvantul Domnului. Acestea pot fi strangerile laolalta regulate, duminica sau in cursul saptamanii, pentru vestirea Cuvantului, dar pot fi de exemplu si intruniri speciale, cand un frate vorbeste despre o anumita tema.

Un alt domeniu de aplicare priveste din nou familia crestina. Si aici este bine, cand sunt anumite perioade, in care o familie „se odihneste“. Avand in vedere multiplele activitati si obligatii pe care deja si copiii le au, in multe familii pare sa fie tot mai greu sa se gaseasca astfel de perioade de odihna. Cu toate acestea, noi, ca parinti, putem sa aducem inaintea Domnului si acest aspect.

O familie care „functioneaza bine“ are ca premisa faptul, ca noi impreuna cu copiii ne luam timp sa ne asezam la picioarele Domnului, ca sa ne preocupam cu Cuvantul Sau. Cu bunavointa, astfel de ore se pot gasi chiar pe parcursul zilei. In multe cazuri se pot folosi mesele comune, dar pot fi si alte prilejuri deosebite, in care se ofera posibilitatea pentru „slujba in casa“ practicata zilnic. Pe langa aceasta sa se foloseasca si prilejurile deosebite, de exemplu, vacantele.

clickbible.org